

ската империя никакъ не е происходило тихо и незабѣлѣженно за историята; напротивъ то са е извършвало съ силата на оружието и са е придружало съ голѣмо кръвопролитие; а това, повтарямъ, византийските историци и не мислатъ да премѣлчаватъ. Въ това население Балканскиятъ полуостровъ съ славяне безъ никакво противорѣчие главната роля принадлежи на бѣлгарете; тѣхното движение презъ Дунавътъ са е начало отъ втората половина на V вѣкъ, а въ втората половина на VII вѣкъ то са е свършило съ окончателното тѣхно утвърждение въ Мизия и въ значителната частъ на Тракия и на Македония*).

Въ половината на IX вѣкъ бѣлгарскиятъ народъ е приѣлъ християнството, а заедно съ него и свѣщенното писание на славянски езикъ. Ясно е, че въ онова време той е билъ вече славянски народъ. А защото неговото тѣсно сѣжителство съ славяните са счита отъ времето когато той са е преселилъ презъ Дунавътъ, т. е. отъ втората половина на VII вѣкъ, то излиза, че той са е ославянилъ въ продължението на сто и петдесетъ години. Венелинъ е показалъ твърде сполучно тая слаба страна на Тунмано-Енгелйовата теория: такова бързо и пълно

*) Примири за постепенното вѣдворение на славяните презъ Дунавътъ глѣдай въ „О заселении Балканскаго полуострова славянами“ отъ Дринова. Жално е само, че г. Дриновъ при това е испусналъ отъ предъ очите си главната масса на славянското население, т. е. на бѣлгарете, и, като основава своите заключения на мнѣнията на Шафарика и на други авторитети, не е турналъ подъ апалъ доказателствата за тюрко-финската теория.